

SONETNI ČASI

*Vetrovi v zimo niso še zaveli
in slana mladih rož še ni našla,
jesenska sonca nižje so zašla,
le listje je zapolnilo globeli.*

*Jesen čakale so le drobne ptice
in bladen dež prišel je letos prej,
rosil je prazna gnezda živih mej,
samevale brez njih bi te gredice.*

*Plodove spravile so trde roke,
med čvrste, stare zidane oboke,
pustile lastovice so zidove.*

*Je pihal veter čez topla ognjišča,
ostala so prazna poljska strnišča,
zavel je blad čez vse tihe logove.*

*Odel se je gozd v zimsko belino,
odbijal nam sonce od zemlje je stran,
sneg tiho je ležal pod to modrino,
polepšal nekomu ta svetel je dan.*

*Sledi so drobne vodile po snegu,
te male sence, njih veseli smeh,
so kepe se valile k strmemu bregu,
v snegu valjati se, ni bil greh.*

*Skopnel je sneg, skopnelo je veselje,
snežakom kape padle so na tla,
pokazalo se sivo je zelenje.*

*Ko sonce se upre v pozni sneg,
nasmehni se in ne žaluj, saj kmalu
regrat bo pozlatil strmi ta naš breg.*

*Prinese vonj povesod dišave znane
in brsti se razvijejo v cvet,
globoko tam se v srcu nekaj zgane,
z očmi lahko obideš ta naš svet.*

*Omotičen zagledaš se v sonce,
ki burno ti požene kri v oči,
od radosti bi strgal se v konce,
iz glave temne zbrisal bi noči.*

*A včasih so oči nam le premalo,
pomladi v prsih te srce boli,
je v njem veliko radosti ostalo,*

*le vrela kri v notranjosti tišči.
Veliko sonca vedno bo ostalo,
ko se poletje v glavo zapodi.*

*Postopanje v dežju je res lepo,
še topel ti namoči vrelo glavo,
vročina ti jo posuši za stavo,
opoldne dežne kaplje so zlato.*

*Še lepše je zaspati v vročem pesku,
ko jasno se segreje nam nebo,
skomine zapustijo ti telo,
oči podobne sončnemu so lesku.*

*Poletje le prebitro ti premine,
ko spomniš se jeseni, tihe zime,
legel boš v tla, zapiral si oči.*

*Saj vedno, vedno vse za tabo pride
in sonce ti nikoli ne zaide,
le včasih daljše temne so noči.*

PESEM MATJAŽU (UPESNJENJE)

*Prihaja z neba,
prihaja spokojno,
spušča se vate.
Prihaja z neba
in vendar spusti
se le zate.
Spušča se tiho, za dušo,
razvije rozete živosti,
poišče besede za rušo,
utiša življenja radosti.*

*In cvet se tiho rodi,
tihote postajajo kriki,
z verzom se seme plodi,
le črke ostajajo liki.*

V PRIČAKOVANJU POMLADI

Jesen.

Reka naplavlja listje.

Trta še vedno kljubuje slani

in zjutraj se mi pobelijo nohti.

*Kaj nohti, lobanja mi poka od mraza,
v njeni notranjosti pa je toplo.*

V njej si ti,

čutim te in zaznam.

Rišem tvoje sence,

zbledele v morju oranžnih preprog.

Le kdaj boš prišla

in segrela to prezeblo telo?

SEN

Vsakič, ko sonce vzide

in nežno po moj spanec pride

si zaželim,

da šel bi za nočjo.

V sanjah stečem za njo

in sonce naju ne zbudi,

le luna seže mi v roko,

v očeh srebrni sij pusti.